

Knjiga proroka Daniela - broj dvjesto

Proročko razotkrivanje: Drugo sabiranje i njegovo značenje u adventističkoj eshatologiji

Jeff Pippenger

2024-05-05

Razmatramo proročko razdoblje predstavljeno kao drugo sabiranje koje je prepoznao prorok Izaija, a potom i sestra White.

I u onaj dan pojavit će se korijen Jišajev, koji će stajati kao stijeg narodima; njemu će pogani težiti, i počivalište njegovo bit će slavno. I dogodit će se u onaj dan da će Gospodin ponovno, po drugi put, pružiti svoju ruku da zadobije ostatak svoga naroda, koji bude preostao, iz Asirije i iz Egipta i iz Patrosa i iz Kuša i iz Elama i iz Šinara i iz Hamata i s morskih otoka. I podignut će stijeg narodima te sabrati prognanike Izraelove i skupiti raspršene Judine s četiri kraja zemlje. Iščeznut će i zavist Efrajimova, i protivnici Judini bit će istrijebljeni: Efrajim neće zavidjeti Judi, i Juda neće tlačiti Efrajima. Izaija 11:10–13.

Kada se Božji narod posljednjih dana po drugi put okupi, među tim će učenicima zavladati jedinstvo koje je bilo predloženo s deset dana što su prethodili Pedesetnici i na koje Izaija upućuje kao na vrijeme kada će „iščeznuti zavist Efrajimova i neprijatelji Judini bit će istrijebljeni: Efrajim neće zavidjeti Judi, niti će Juda tlačiti Efrajima.”

„Kušnje će doći na Božji narod i kukolj će se odvojiti od pšenice. Ali neka Efrajim više ne zavidi Judi, i Juda više neće kinjiti Efrajima. Ljubazne, nježne, suosjećajne riječi poteći će iz posvećenih srca i usana. Nužno je da budemo ujedinjeni, i ako svi budemo tražili Kristovu krotkost i poniznost, imat ćemo Kristov um, i bit će jedinstva duha.“ *Review and Herald*, 19. ožujka 1895.

Ujedinjenje je sastavni dio djela koje Krist ostvaruje kada po drugi put sabire sto četrdeset i četiri tisuće. To je jedinstvo bilo predloženo s deset dana koji su prethodili Pedesetnici te sa šest dana exeterskoga taborskog sastanka, i moglo je biti ostvareno od 1856. do 1863., da oni koji su doživjeli veliko razočaranje 22. listopada 1844. nisu izgubili put.

„No u razdoblju sumnje i nesigurnosti koje je uslijedilo nakon razočaranja, mnogi su od adventnih vjernika napustili svoju vjeru. Nastale su nesuglasice i podjele.... Tako je djelo bilo ometano, a svijet je ostavljen u tami. Da se cijelo adventističko tijelo ujedinilo oko Božjih zapovijedi i vjere Isusove, koliko bi drukčija bila naša povijest!“

„Nije bila Božja volja da dolazak Kristov bude tako odgođen. Bog nije odredio da Njegov narod, Izrael, luta četrdeset godina pustinjom. Obećao je da će ih povesti izravno u kanaansku zemlju i ondje ih ustanoviti kao svet, zdrav i sretan narod. Ali oni kojima je to najprije bilo naviješteno nisu ušli „zbog nevjere“ (Hebrejima 3,19). Njihova su srca bila ispunjena gundanjem, pobunom i mržnjom, te On nije mogao ispuniti svoj Savez s njima.

„Četrdeset je godina nevjerovanje, mrmljanje i pobuna isključivalo drevni Izrael iz zemlje kanaanske. Isti su grijesi odgodili ulazak suvremenog Izraela u nebeski Kanaan. Ni u jednom slučaju obećanja Božja nisu bila uzrok tomu. Nevjerovanje, svjetovnost, neposvećenost i razdor među onima koji se nazivaju Gospodnjim narodom zadržali su nas toliko godina u ovom svijetu grijeha i žalosti.” Selected Messages, knjiga 1, 68, 69.

Silazak drugoga anđela označio je raspršenje pri prvom razočaranju koje je započelo vrijeme odgode, a zatim je doveo do razdoblja od šest dana na logorskom sastanku u Exeteru, gdje je jedinstvo u pogledu poruke bilo postignuto prije izlivanja Duha Svetoga u poruci Ponoćnoga poklika na završetku sastanka.

Silazak trećega anđela 22. listopada 1844. ukazao je na raspršenje pri velikom razočaranju i uveo razdoblje poučavanja dok su se Božjemu narodu otkrivale istine povezane s Presvetim mjestom. Do 1849. godine Gospod je pružao svoju ruku da po drugi put sabere svoj narod, a do 1851. bio je predstavljen prikaz iz 1850. godine. Taj je prikaz predstavljao temeljnu poruku, i upravo onu poruku koja je trebala biti uzdignuta pred svijetom kao stijeg.

Kristovo drugo sabiranje učenika započelo je odmah pri Njegovu silasku, a sabiranje onih u Exeteru započelo je tijekom razdoblja vremena čekanja. U povijesti pobune iz 1863. godine, drugo sabiranje započelo je najmanje pet godina nakon početka odgojnog procesa koji je započeo kada je svjetlo o Svetišću bilo otvoreno 1844. godine. Godine 1848. islam je tada izazivao gnjev narodâ. Drugo sabiranje prikazano je kao napredujuće djelo koje se ostvaruje dolaskom deset dana koji su prethodili Pedesetnici, a također i šest dana exeterskoga taborovanja, te je trebalo biti dovršeno do 1856. godine.

Djelo ponovnoga sabiranja Njegova naroda završno je djelo trećega anđela, i izvršava se Kristovom rukom.

A kad dođe subotni dan, poče naučavati u sinagogi; i mnogi koji ga slušahu bijahu zadivljeni govoreći: Otkuda ovome čovjeku to? I kakva mu je to mudrost dana, da se i takva silna djela događaju po njegovim rukama? Marko 6,2.

Raspršenje koje nastaje kada božanski simbol siđe započinje proces kušnje koji na koncu očituje dvije skupine štovatelja te time čisti hram.

Njemu je lopata u ruci, i on će temeljito očistiti svoje gumno te skupiti svoju pšenicu u žitnicu; ali će pljevu spaliti neugasivim ognjem. Matej 3,12.

U tom razdoblju Božji narod treba uzeti poruku iz anđelove ruke i pojesti je.

I vidjeh drugoga silnoga anđela gdje silazi s neba, odjevena u oblak; i duga bijaše nad glavom njegovom, a lice mu bijaše kao sunce, i noge mu kao stupovi ognjeni. I u ruci svojoj imao je knjižicu otvorenu; i stavi desnu nogu svoju na more, a lijevu na zemlju. Otkrivenje 10,1.2.

Pri dolasku drugoga anđela 19. travnja 1844. Božji je narod bio raspršen. Bili su u početku okupljeni ispunjenjem proročanstva iz Otkrivenja, 9. poglavlja, 15. retka, 11. kolovoza 1840., ali Gospodin je zadržao svoju ruku nad pogrješkom u izračunavanju nekih brojki na karti.

„Vidjela sam da je karta iz 1843. bila vođena rukom Gospodnjom i da se ne smije mijenjati; da su brojke bile onakve kakve ih je On htio; da je Njegova ruka bila nad njima i prikrila pogrešku u nekima od brojki, tako da je nitko nije mogao vidjeti sve dok Njegova ruka nije bila uklonjena.“ Early Writings, 74.

Uklanjanje Njegove ruke omogućilo je Samuelu Snowu da utvrdi točan datum za viđenje koje je kasnilo.

„Ti vjerni, razočarani ljudi, koji nisu mogli razumjeti zašto njihov Gospodin nije došao, nisu bili ostavljeni u tami. Ponovno su bili vođeni svojim Biblijama da istražuju proročka razdoblja. Ruka Gospodnja bila je uklonjena s brojki i pogreška je bila objašnjena. Vidjeli su da su proročka razdoblja sezala do 1844. godine te da su isti dokazi koje su iznosili kako bi pokazali da su proročka razdoblja završavala 1843. godine, dokazivali da će se ona okončati 1844. godine.“ Early Writings, 237.

Povijest prvoga i drugoga anđela sadrži niz obilježja puta povezanih s Kristovom rukom. Kada je sišao 11. kolovoza 1840. i 19. travnja 1844., imao je poruku u svojoj ruci. Njegova je ruka usmjeravala izradu i objavljivanje karte iz 1843. u svibnju 1842. Njegova je ruka zapečatila pogrešku u brojkama na karti. Nakon raspršenja onoga prvog razočaranja, Jeremija je sjedio sam zbog Kristove ruke. Zatim je uklonio svoju ruku i tako otpečatio poruku Ponoćnoga poklika. Čin pružanja svoje ruke da po drugi put sabere svoj narod odvijao se od prvoga razočaranja do taborovanja u Exeteru, kao što su učenici naposljetku bili sabrani u Jeruzalemu tijekom deset dana prije izlivanja Duha Svetoga. Po dolasku trećega anđela 22. listopada 1844. Gospodin je podigao svoju ruku.

I anđeo kojega vidjeh gdje stoji na moru i na zemlji podiže svoju ruku k nebu, I zakle se Onim koji živi u vijeke vjekova, koji stvori nebo i što je u njemu, i zemlju i što je na njoj, i more i što je u njemu, da vremena više neće biti. Otkrivenje 10,5.6.

Od prvoga okupljanja 11. kolovoza 1840. pa do 22. listopada 1844. povijest prvoga i drugoga anđela obilježena je Kristovom rukom. Dana 22. listopada 1844. sišao je treći anđeo, a malo milerićansko stado bilo je raspršeno Velikim razočaranjem. Toga je datuma Krist podigao svoju ruku k nebu i zakleo se da vremena više neće biti.

Drugo sabiranje u povijesti od 1844. do 1863. započelo je tako što je Krist podigao svoju ruku, dok je u svojoj ruci također držao poruku koju je trebalo pojesti. Zatim je 1849. drugi put ispružio svoju ruku da sabere svoj raspršeni narod. Taj je narod bio sabran na poruci Ponoćnoga poklika, a raspršen kada se predviđeni događaj nije zbio. Na taboru u Exeteru Krist je sabrao svoje stado i ujedinio ga na poruci, kao što je učinio u deset dana koji su prethodili Pedesetnici. Filadelfijski mileriti napustili su tabor u Exeteru i ponovili Pedesetnicu. Godine 1856. Krist je bio izvan pokreta koji je prešao u Laodiceju, jer Krist stoji izvan srca laodicejca i kuca, tražeći ulaz.

Evo, stojim pred vratima i kucam: ako tko čuje moj glas i otvori vrata, ući će k njemu i večerati s njime, i on sa mnom. Otkrivenje 3,20.

Godine 1856. Kristova je ruka kucala na laodicejski mileritski pokret, ali uzalud. Godine 1849., sedam godina ranije, On je po drugi put počeo sabirati svoj narod, ali sumnja i nesigurnost zaustavile su filadelfijski pokret.

„Da su adventisti, nakon velikoga razočaranja 1844. godine, čvrsto održali svoju vjeru i jednodušno nastavili slijediti razotkrivajuću Božju providnost, prihvativši poruku trećega anđela te je u sili Duha Svetoga navješćujući svijetu, vidjeli bi Božje spasenje; Gospodin bi silno djelovao s njihovim naporima, djelo bi bilo dovršeno, a Krist bi već bio došao primiti svoj narod u njegovu nagradu. Ali u razdoblju sumnje i nesigurnosti koje je uslijedilo nakon razočaranja, mnogi od adventnih vjernika napustili su svoju vjeru.... Tako je djelo bilo spriječeno, a svijet je ostavljen u tami. Da se cijelo adventističko tijelo ujedinilo na Božjim zapovijedima i vjeri Isusovoj, kako bi posve drukčija bila naša povijest!“ Evangelizam, 695.

Dana 11. rujna 2001. Krist je okupio svoj posljednji narod, koji je potom bio raspršen 18. srpnja 2020. Dana 11. rujna 2001. oni koji su bili okupljeni uzeli su skrivenu knjigu iz Kristove ruke i pojeli je. Dana 18. srpnja 2020. odbacili su zapovijed predstavljenu Njegovom uzdignutom rukom, koja je označavala da „vremena više neće biti.“

Filadelfijski mileriti nisu pokazali nikakvu pobunu u svojem lažnom predviđanju iz 1843., jer su postupali u skladu sa svom svjetlošću koju je Gospodin bio otkrio, ali 18. srpnja 2020. laodicejci pokreta trećega anđela pobunili su se protiv svjetlosti povezane s Njegovom rukom. Nakon 1844., filadelfijski pokret prvoga anđela „u razdoblju sumnje i neizvjesnosti“ „napustio je svoju vjeru“ te su postali laodicejci.

1856. predstavlja onu točku prijelaza, predočujući točku prijelaza za Božji narod posljednjih dana.

Negdje unutar sedam godina između 1849. i 1856. filadelfijsko mileritsko gibanje oduprlo se ruci Gospodnjoj koja se pružala da po drugi put sabere svoj narod, a obećanje je bilo da će tada učiniti više nego što je učinio u prošlosti.

„Dana 23. rujna, Gospodin mi je pokazao da je po drugi put ispružio svoju ruku da povрати ostatak svoga naroda, te da se naponi moraju udvostručiti u ovom vremenu okupljanja. U vrijeme raspršenja Izrael je bio udaren i rastrgan; ali sada, u vrijeme okupljanja, Bog će izliječiti i poviti svoj narod. U raspršenju su naponi učinjeni da se širi istina imali tek malen učinak, postigli su malo ili ništa; ali u okupljanju, kad je Bog stavio svoju ruku da okupi svoj narod, naponi da se širi istina imat će svoj namijenjeni učinak. Svi trebaju biti ujedinjeni i revni u djelu. Vidjela sam da je sramota da se itko poziva na raspršenje radi primjera koji bi nas sada trebali voditi u okupljanju; jer kad Bog sada ne bi učinio više za nas nego što je učinio tada, Izrael se nikada ne bi okupio. Jednako je nužno da se istina objavljuje u tiskovini, kao što se propovijeda.“ Review and Herald, 1. studenoga 1850.

Očito je Gospodin nastojao unaprijediti svoje djelo u jedinstvu, ali se jedinstvo očito bilo raspalo, i „u razdoblju sumnje i neizvjesnosti koje je uslijedilo nakon razočaranja, mnogi od adventnih vjernika napustili su svoju vjeru.“ The Present Truth (kasnije Review and Herald) počeo se objavljivati 1849., a do 1851. bila je dostupna karta iz 1850., no do 1856. poruka o „sedam vremena“ iz Levitskog zakonika dvadeset i šest ostala je nedovršena. Poruka koja je bila

otpečaćena 22. listopada 1844. nastupila je kada su završila vremenska proročanstva o dvije tisuće i tri stotine godina i dvije tisuće petsto i dvadeset godina.

Subota je bila nauk koji je u to vrijeme sjajio iznad ostalih nauka, i kroz dvanaest godina napredovao je proces kušnje sve dok 1856. nije stigla posljednja kušnja. Ta se kušnja odnosila na subotnji počinak za zemlju, i označila je kraj procesa kušnje koji je započeo sa subotnjim počinom za ljude. Razdoblje kušnje nosilo je pečat Alfe i Omega. Godina 1856. također je predstavljala povećanje spoznaje o prvoj temeljnoj istini koju je otkrio Miller, pa je i na toj razini nosila pečat Alfe i Omega. Istina o suboti kao znaku Božjega posvećenog naroda bila je prikazana kao oglašavanje sedme trube, kada se ispunjava otajstvo Krista u vjerniku, nada slave. „Sedam vremena” bilo je prikazano jubilarnoj trubi koja je trebala zatrubiti na Dan pomirenja.

Sedam godina od 1856. do 1863. predstavljale su deset dana u Jeruzalemu za učenike i šest dana exeterskoga taborničkog sastanka za filadelfijske milerite, ali je, nažalost, to razdoblje postalo prikaz onih koji odbijaju slijediti Gospodina dok ih On vodi kroz prijelazno razdoblje. Povijest prvoga i drugoga anđela, koja je povijesno razdoblje sedam gromova, prikazuje Gospodina kako pruža svoju ruku da po drugi put sabere svoj narod od 19. travnja 1844., te predočuje poslušan odgovor dok su mudri slijedili Krista u Svetinju nad svetinjama.

Povijest prvoga Kadeša, koja je povijest trećega anđela od 1844. do 1863., pokazuje da Gospod ponovno pruža svoju ruku da po drugi put sabere svoj narod, ali se u toj povijesti očituje pobuna. Sada, po treći put, još od srpnja 2023., Gospod ponovno pruža svoju ruku da po drugi put sabere svoj narod, i oni će ispuniti drugi Kadeš kao poslušni Filadelfijci, jer potpis istine prepoznaje ta tri puta kao početak i svršetak koji predstavljaju poslušne Filadelfijce, a srednji primjer kao neposlušne Laodicejce.

Nastavit ćemo ovo proučavanje u sljedećem članku.

„Hoće li crkve poslušati laodicejsku poruku? Hoće li se pokajati ili će, unatoč tomu što se svijetu objavljuje najozbiljnija poruka istine — poruka trećega anđela — nastaviti u grijehu? Ovo je posljednja poruka milosti, posljednje upozorenje palome svijetu. Ako Božja crkva postane mlaka, ona više ne stoji u Božjoj naklonosti ništa više nego crkve koje su prikazane kao pale i koje su postale prebivalište đavola, utočište svakoga nečistoga duha i krletka svake nečiste i mrske ptice. Oni koji su imali prilike čuti i primiti istinu i koji su se pridružili Crkvi adventista sedmoga dana, nazivajući sebe Božjim narodom koji drži zapovijedi, a ipak ne posjeduju ništa više životnosti i posvećenosti Bogu od nazovikršćanskih crkava, primit će Božja zla jednako sigurno kao i crkve koje se protive Božjemu zakonu. Samo oni koji su posvećeni istinom sačinjavat će kraljevsku obitelj u nebeskim stanovima koje je Krist otišao pripremiti onima koji Ga ljube i drže Njegove zapovijedi.

„Tko govori: Poznajem ga, a ne drži njegovih zapovijedi, lažac je i u njemu nema istine“ [1 Ivanova 2,4]. To uključuje sve koji tvrde da poznaju Boga i da drže njegove zapovijedi, a to ne očituju dobrim djelima. Oni će primiti prema svojim djelima. „Tko god ostaje u njemu, ne griješi; tko god griješi, nije ga vidio niti ga je upoznao“ [1 Ivanova 3,6]. Ovo je upućeno svim članovima crkve, uključujući članove crkava adventista sedmoga dana. „Dječice, neka vas

nitko ne zavodi: tko čini pravednost, pravedan je, kao što je on pravedan. Tko čini grijeh, od đavla je, jer đavao griješi od početka. Zato se pojavio Sin Božji: da razori djela đavolska. Tko god je rođen od Boga, ne čini grijeha, jer njegovo sjeme ostaje u njemu; i ne može griješiti, jer je rođen od Boga. Po ovome se očituju djeca Božja i djeca đavolska: tko god ne čini pravednosti, nije od Boga, kao ni onaj koji ne ljubi svoga brata“ [1 Ivanova 3,7–10].

„Svi koji tvrde da su adventisti koji drže subotu, a ipak ustraju u grijehu, lašci su u Božjim očima. Njihov grešni put djeluje protivno Božjem djelu. Druge navode na grijeh. Riječ od Boga dolazi svakom članu naših crkava: ‘I poravnite staze svojim nogama, da se hromo ne izvrne s puta, nego radije da ozdravi. Težite za mirom sa svima i za svetošću, bez koje nitko neće vidjeti Gospodina: pomno pazeći da tko ne otpadne od milosti Božje; da kakav korijen gorčine, izniknuvši, ne uznemiri vas i da se njime mnogi ne okaljaju; da ne bude koji bludnik ili svjetovnjak kao Ezav, koji je za jedan zaloga jela prodao svoje prvorodstvo. Jer znate da je poslije, kada je htio baštiniti blagoslov, bio odbačen; jer nije našao mjesta pokajanju, premda ga je sa suzama brižljivo tražio’ [Hebrews 12:13–17].”

„Ovo se odnosi na mnoge koji tvrde da vjeruju istini. Umjesto da se odreknu svojih požudnih postupaka, oni ustraju na pogrešnom putu odgoja pod Sotoninim zavodljivim sofizmima. Grijeh se ne razaznaje kao grješan. Sama je njihova savjest okaljana, njihova su srca iskvarena, čak su i njihove misli neprestano iskvarene. Sotona ih upotrebljava kao mamce da bi namamio duše na nečiste postupke koji onečišćuju cijelo biće. ‘Tko je prekršio Mojsijev zakon [koji je bio Božji zakon], umire bez milosrđa na svjedočanstvo dvojice ili trojice svjedoka: Koliko li će, mislite, težu kaznu zaslužiti onaj koji je pogazio Sina Božjega i krv Saveza, kojom je bio posvećen, smatrao nesvetom, i uvrijedio Duha milosti? Jer poznajemo Onoga koji je rekao: Moja je osveta, ja ću uzvratiti, govori Gospodin. I opet: Gospodin će suditi svomu narodu. Strašno je upasti u ruke Boga živoga’ [Hebrejima 10:28–31].” Manuscript Releases, volume 19, 176, 177.